

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX • № 140 [2556]. СУБОТА, 25 ЛИСТОПАДА 1978 року. Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

УЧИТИСЯ, ЩОБ ВЧИТИ

23 листопада в Будинку політосвіти Кіровоградського обкому Компартії України відбулася обласна науково-практична конференція пропагандистів базових шкіл і семінарів комсомольського політнавчання: «Політична самоосвіта — основний метод оволодіння комсомольцями та молоддю марксистсько-ленінською теорією».

З доповіддю «Завдання комсомольських пропагандистів базових гуртків в організації самостійної роботи слухачів у світлі рішень XXV з'їзду КПРС» виступив консультант Будинку політосвіти Кіровоградського

обкому Компартії України О. М. Каспійко.

Учасники конференції обмінялися досвідом роботи. Зокрема, розглянуто питання організації методичної допомоги слухачам гуртків і семінарів та здійснення контролю за політичним навчанням комсомольців, практики самостійного вивчення слухачами книг Л. І. Брежнєва «Мала земля», «Відродження», «Цілина», впливу політичного навчання на підвищення трудової активності молоді, ролі політичної самоосвіти у формуванні комуністичної ідейності і моральності слухачів гуртків, семінарів та інші.

• Третьому року п'ятирічки — ударний фініш!

За перемогу в змаганні на честь 60-річчя ВЛКСМ комсомольсько-молодіжний колектив ферми колгоспу «Мир» Гайворонського району удостоєний честі називатися колективом імені 60-річчя Ленінського комсомолу. Нещодавно у Будинку тваринників дояркам урочисто вручили свідоцтво про присвоєння почесного звання, а також перехідний вимпел за перемогу в соціалістичному змаганні між комсомольсько-молодіжними колективами ферм району за III квартал.

...На видному місці в Будинку тваринників — паспорт комсомольсько-молодіжного колективу. Ось деякі витяги з нього:

Членів колективу — 32, з них 17 комсомольців, 10 — членів КПРС;

виробнича діяльність за 10 місяців надано 17 730 літрів молока, вже на 2,5 проценти перевищено річний план, надій на корову — 21 лістопада — 3125 кілограмів з початку року.

А ось усе доповнення до паспорта дають самі доярки:

— Наш колектив гостинно утримує першість у районному соціалістичному змаганні між комсомольсько-молодіжними колективами ферм. А комуністка Галина Савченко — краєва доярка в районі.

Уже в цьому році ферма колгоспу «Мир» виходить на рубіж 1980 року. 3400 кілограмів молока від корови — таким буде річний надій, а значить майже на 114 процентів буде виконано зобов'язання.

Зараз уся країна обговорює «Цілину» Л. І. Брежнєва. Обговорюють цей твір і доярки колгоспу «Мир». «Цілина» багата думками, міркуваннями, порадами. Читачи її, комсомольські ферми мовби співвідносять події загальносоюзного значення з подіями своєї цілини — маленької, хоч і віддаленої ферми, котру молодь перетворила в передову.

1.

«Молодим притаманна розв'язка... Ім, якщо хочете, більше труднощів подавай, щоб було що переборювати».

Л. І. Брежнєв, «Цілина».

Було це з десяток літ тому. На фермі Гали Савченко працювала не перший рік, зате вперше — групкомсоргом новоствореного комсомольсько-молодіжного колективу. Як справлялася з новими обов'язками? Таки непогано. Бо її ділянка не тільки добре працювала, а й своїм односельцям дарувала гарну пісню, запальний танок. А коли об'єдналися в агібригаду, стали виступати з концертами у навколишніх селах.

Завзятої й енергій комсомолкам не позичати. Усюди встигали: вдосвіта — на ферму, після заходу сонця — на репетиції, до навколишніх сіл з концертами.

— Не було серед нас жодної доярки, котра б не любила свою справу, не вболівала за честь комсомольсько-молодіжного колективу, — пригадує сьогодні Галина Тодонівна Савченко, та сама Гали — перший групкомсорг ферми.

1964 року Галина Савченко вийшла переможцем соціалістичного змагання серед доярок району. 2300 кілограмів молока наділа.

— За нинішніми вимірами такий надій — сором, — сміється жінка. — За 10 місяців маю уже по 4020 кілограмів від кожної корови.

В тому ж таки 1964 році групкомсорг Г. Савченко стала кандидатом у члени КПРС, а через рік — членом партії.

Збігали у роботі дні. Рік 50-річчя комсомолу дівчата — доярки з «Мир» завершили рекордом — 3000-ий рубіж було взято.

Колектив ферми нагородили грамотою ЦК ВЛКСМ і вручили на вічне зберігання прапор ЦК комсомолу. Тоді ж Галина Савченко та Віра Форостянова одержали свої перші нагороди — орден «Знак Пошани».

2.

«...є героїзм буднів, коли свідомо й добровільно люди прирікають себе на тяготи, знаючи, що в іншому місці їх могло й не бути».

Л. І. Брежнєв, «Цілина».

Приймаючи перехідний районний вимпел за перемогу у третьому кварталі і свідоцтво про присвоєння комсомольсько-молодіжному колективі ферми звання 60-річчя ВЛКСМ від секретаря райкому комсомолу Любсві Панченко, Марфа Савченко сказала коротко:

— Висока ознака нашої праці зобов'язує йти далі, досягати ще вищих надій.

Марфа — заступник групкомсорга ферми. А до цього шість літ підряд незмінно обиралася групкомсоргом. Вона, Марфа Савченко, вела своїх дівчат до нових рубежів, показуючи приклад у роботі. З тієї неспівомірної дівчини, що прийшла на ферму в 60-х, виріс справжній майстер своєї справи. Її слова: «Люблю, коли повні ділянки». А ці — керівника колективу Пилипа Олексійовича Заліського:

— Хто найкраще корів роздотить? Марфа. Хто безвідмовно піде туди, де важче? Марфа. Хто ніколи не пройде повз безгосподарність? Знову ж Марфа. Хто в будь-яку хвилину порадить, допоможе молодшим? Марфа Савченко. Характеристика вичерпна. А цифри лише доповнюють слова завідуючого фермою. На сьогодні М. Савченко наділа від кожної первістки по 3400 кілограмів молока (а тре-

НА ФЕРМАХ —
МОЛОДІ ГОСПОДАРІ

...А СЛІДОМ СОНЦЕ УСТАЄ

Тваринники Гайворонського району в третьому році п'ятирічки виступили з ініціативою: до річниці прийняття нової Конституції СРСР завершити планові завдання трьох років по виробництву продуктів тваринництва. Ініціатори з честю дотримали даного слова.

ба врахувати, що група була сформована тільки в березні, отож показник взято, фактично, за 8 місяців). Жирність молока сягає до 4,2 процента, а якість — першосортна.

Цього року Марфа передала комсомольські справи Наталці Рогожиній, молодшій. Наталка — депутат обласної Ради, що-

року — в числі кращих доярок району. Вона вже перейшла 4000-й рубіж. Зовсім недавно на ферму прийшла після закінчення восьми класів Рая Лихенко. І прийшла не тому, що нікуди було піти працювати, ні. Допомогаючи мамі змалечку, полюбила ділянку цю роботу.

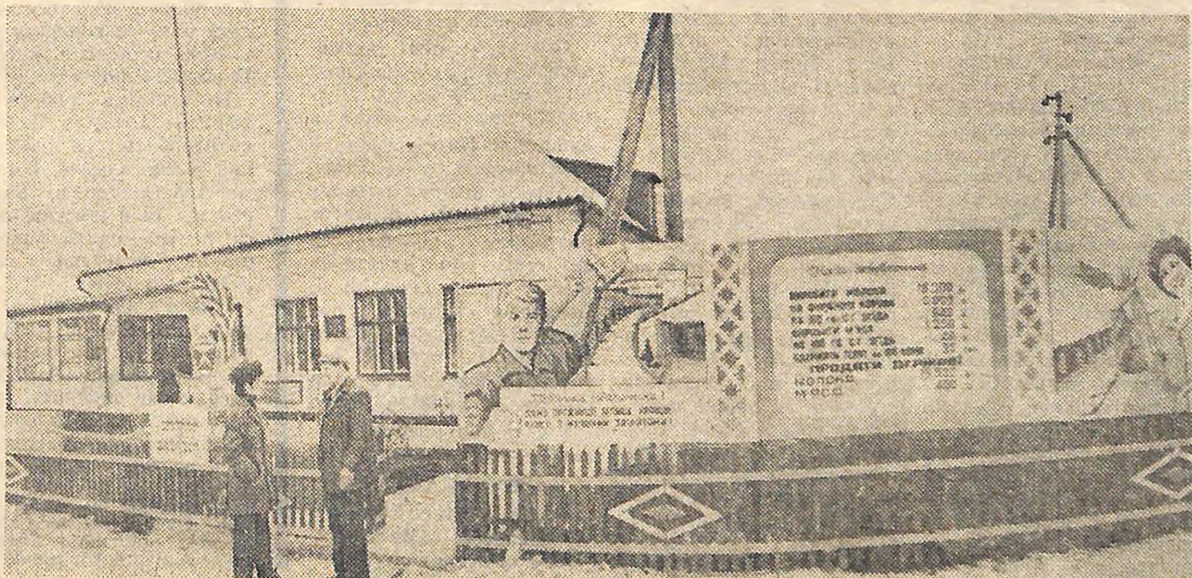
— Працюватиму і вчитимуся заочно, — каже Рая. — Он Галина Тодонівна та Марфа Савченко вже аж на п'ятому курсі технікуму. А теж доярками працюють.

Доярки. Йдуть вони щоранку на ферму, коли село ще спить, коли навіть найбайливіші господарки додивляються останні сні. І в найдовший літній день, і в осінній, і в короткий зимовий сонце посиляє свої перші промінчики їхніми ранніми слідами.

Л. ВАСИЛЕНКО,
спіккор «Молодого комуніста».

На фото: вгорі — кращі доярки ферми; справа — М. САВЧЕНКО; внизу — будинок тваринників.

Фото В. ГРИБА.

● ЧЕСТЬ ЗМОЛОДУ ●

ГОЛИ вважати, що по-новітньому життя — це не ті дні, що минули, а ті, що залишилися в пам'яті, то в такому випадку молоді села Липняжки Добровеличківського району неабияк погалили. Згодиться, доводиться ще подивуватися безініціативних юнаків чи дівчат. Саме та-

Серед тих, хто слухав ці слова, був і минулорічний випускник Липнязької школи, північ механізатор місцевого колгоспу імені Карла Маркса Микола Савранський. Про що нагадали йому слова старого комбайнера? Мабуть, про перші самостійні минулорічні жінки. Пам'яті во-

репа двадцять років тому. Відтоді у підготовці механізаторських кадрів тут напромажено великий досвід роботи. За цей час багато випускників школи разом з атестатом про середню освіту одержали посвідчення трактористів і сьогодні трудяться на полях колгоспів «Правда» та імені Карла Маркса.

Діє в селі табір праці і відпочинку. За п'ять кілометрів від школи біля полів виробничої бригади, у мальовничому місці колгосп «Правда» виділив у розпорядження школярів вагончик, у якому — бібліотека, кімната відпочинку.

Ведеться в бригаді й дослідницька робота. Керує нею старший науковий працівник Всесоюзного науково-дослідного інституту по кукурудзі З. Г. Іценко. Звичайно, мріють школярі про славу агронома-ціннітника з радгоспу «Ждановський», якого згадав в книзі «Ціліна» М. І. Брежнев. Адже про наслідки дослідницької роботи школярів Липняжки йшлося на науковій кон-

Валі Маркова. Така собі звичайна, симпатична дівчина. А чи кожен, хто зустрічає її у прохідній, у цеху Олександрійського електромеханічного заводу, знає про неперевершені здібності електромонтажника-схемника — переможця конкурсу Всесоюзного виробничого об'єднання «Союзелектроапарат»? Чи кожен пізнає її на фото на міській Дошці пошани?

Першими її пізнають товариші-сільчани, бо вже кілька років підряд Валі — то групкомсорт, то член бюро дільниці.

Така собі звичайна, дуже симпатична дівчина. Когось вона пагадує серед працівників електромеханічного.

Так, нагадує. Монливо, Віру Сергійову Толмачову, котра починала на заводі намотувальницею, а нині працює старшим інженером бюро раціоналізаторства і винахідництва.

Сергій Погорілий прийшов на підприємство після технікуму коректувальником вапни. Та не засидів на цій посаді — в душі юнака горів вогник творчого пошуку, не дава-

15 квітня 1979 року Олександрійському електромеханічному заводу виповниться 25 років. Серед кількох тисяч робітників, що випускають 86 процентів виробів зі Знаком якості, — понад півтори тисячі чоловік комсомольців і молоді. Наша розповідь — про кількох із них, хто продовжує славні трудові традиції перших токарів, слюсарів, монтажників та людей інших професій електромеханічного.

„МІЙ ЗАВОД“

до спокою бажання щось удосконалити, довершити. Не міг миритися зі старими і віджилим шукать сучасних форм удосконалення виробництва.

На заводі ініціативні хлопці довго в тілі не затримуються — комітет комсомолу не дає їм працювати влітку. Але водночас особливу увагу звертають на те, щоб молодий фахівець мав роботу до душі, бо тільки за такої умови людина сповна віддається справі, живе нею і здатна на творчість. Отож придивився й до Сергія. Одне виробниче доручення, інше, вже складніше — справляється хлопечко, де й час бере. Згодом призначили його технологом-нормувальником у цеху друкарських плат. І не-

І хотів було вийти з кімнати, та мави тихо, але твердо мовила:

— Стривай, сину. Ану сідай, поговоримо.

Сіла поруч, загинула у віні юнакові, поможала мусу хвилячку, а тоді мову тик:

— Думаєш, в іншому місці відразу зійти з неба знімаєш? І на п'ятому, і на десятому не станеш справжнім майстром, поки не полюбиш своєї професії і не набудеш трудових навичок. Тож краще на одному місці працювати над собою, бо літунів, сину, у нас не люблять. То люди байдужі, не мають вони гордості за своє підприємство і ніде місця собі не нагрівають. Дуже мені не хочеться, щоб і ти став таким. Я все життя на одному підприємстві, дорожче воно для мене, і люди рідкі, і я їм не чужа. І батьки наші до пенсії на шахті допрацюють...

Наступного ранку хлопці навіс підійшли. Похазяйському підійшов до верстата, настрів, довго центрував різець, усміхнувшись, підморгнув сусідові, хоч видимої причини на веселощі паче й не було.

То був перший день без браку. А тоді все рідше й рідше у мансера появлялися підстави бути невдоволенням Віктором Стадніченком.

Час летить швидко. Надто ж тоді, коли кожен день заповнений улюбленою справою, постійним пошуком, коли вранці поспішаєш на зміну, а в голові повно задумів.

На двадцять шостому році життя вже можна чогось досягти. В комітеті комсомолу зважало, що Віктор досить небаякої майстерності, тому на республіканському конкурсі на звання «Кращий по професії» серед молодих токарів він захищав честь заводу. Товариші з інструментального майже не сумнівалися, що Стадніченко займе одне з призових місць (торік їхній Саша Фоменко перше зайняв. І в цьому немає нічого дивного, адже в їхній роботі потрібна надзвичайна точність — 86 процентів продукції завод випускає за державним Знаком якості).

А Віктор перевершив сподівання і тож став абсолютним переможцем. Звичайно, він думав про конкурс раніше, готувався до змагання. Та коли дістав завдання, зайняв думки самі десь поділися. Була звична, щоденна робота — верстат, загонівка, преселення, різці. І бачи його молоді, вмілі, виринні руки. Якби й не хотів перемогти, все одно гірше, ніж звик, працювати не зміг би.

Тоді він почував себе спокійним. То було звично. Значне більше хвилювався, коли на обласному урочистому засіданні, присвяченому 60-річчю ВЛКСМ, він виносив прапор обласної комсомольської організації.

Можна, так починав у рік народження заводу Петро Антонович Сікух? Тоді він був молодим слюсарем-монтажником. А нині — один з найдосвідченіших ветеранів заводу. У квітні наступного року йому 25 літ, як поєднан він своєю долою з електромеханічним...

Традиції, традиції... Іх багато в колективі заводу, який ще не вийшов з комсомольського віку. Та найвища, найвиштовхана тут — працювати на совість, берегти свою трудову честь. І тому з місяця в місяць, з року в рік електромеханічний успішно виконує виробничі плани, а якість продукції стала визитною картою підприємства.

М. БОРОВИЧЕНКО.
громадський кореспондент «Молодого комунара».

КОЛЕКТИВНЕ ЧИТАННЯ СПОГАДІВ
Л. І. БРЕЖНЕВА «ЦІЛИНА»

НА ВІРНІСТЬ ПОЛЮ ПРИСЯГАЄМО

ким на роботі «не створюють умов», дозволя «погано організовують». Тим часом саме ці молоді люди і є винуватцями отакого сірепського свого буття. Все йде від невміння чи небажання обрати своє місце в житті, чітко визначити мету, до якої прагнуть, від невміння проявити ініціативу, перебороти в собі інертність, зламати бар'єр байдужості до всього, що діється довкруг. З цієї точки зору молоді Липняжки на висоті.

Пригадуєте, є в новій книжці спогадів М. І. Брежнева золоті слова: «Є хліб — буде і пісня». Саме таким девізом керуються у своєму житті юнаки та дівчата села.

А щоб був хліб на столі у кожного, треба докласти рук. Хто живе на селі, це добре знає. Якщо змалечку бачиш, як нелегко даються золоті колоски пшевиці, як важко відвойовувати у негоди кожну годину під час жнива, як радють батьки першому і останньому символічним снопом позого врожаю, то чи будеш, чи зможеш ти, юнак з комсомольським квитком біля серця, стояти осторонь, навіть якщо тобі всього сімнадцять літ? Липняжці не можуть. Минулого літа сто п'ятдесят три учні місцевої школи під час літніх канікул допомагали грудівникам колгоспів імені Карла Маркса та «Правда».

А нещодавно старшокласники місцевої школи організували і провели вогник «На вірність полю присягаємо». Наштовхнувшись на цю ідею вихід у світ нової книги спогадів М. І. Брежнева «Ціліна». Уривок з твору, де йдеться про хліб, як мірило усіх цінностей, першооснову життя людей, і став сінграфом, засвітом вогника. Йшлося про щастя людини, котра безомовково обрала свій шлях у житті. Це була зустріч поколінь: людей з багатим життєвим досвідом і зовсім юних. Але єдиною їх вірністю хліборобській справі. Справді, не може не хвилювати розповідь С. Я. Єзана, Героя Соціалістичної Праці, комбайнера, котрий не раз збирав урожай на цілні, а в рідному колгоспі за довгі роки самовидданої праці запам'ятав на полях кожен горбик, кожен виболок так, що може керувати комбайном із заплоненими очима. Розповідь про те, як його, вже пенсіонера, якось запросили допомогти колгоспу у збиранні хліба.

— Став я на містку. І, повірте, ледве не задихнувся від п'яного повітря. Такими рідкими, такими знайомими пахощами віяло до поля, що аж в голові запаморочилося. Аж сльози на очі набігли. Яка ж прекрасна земля наша! Яка це радість невмируща — збирати хліб!

ЦЕ — ЛЮДИЛА ТИМОШЕВА. ВОНА ВИПУСКНИЦЯ КІРОВОГРАДСЬКОГО МАШИНОБУДІВНОГО ТЕХНІКУМУ. ВЖЕ СКОРО, ЗОВСІМ СКОРО, ЗАКІНЧИВШИ НАВЧАННЯ, ДІВЧИНА ОТРИМАЄ ДИПЛОМ ТЕХНІКА-МЕХАНІКА АВТОМАТИЧНИХ ЛІНІЙ МЕТАЛОРІЗКИХ ВЕРСТАТІВ. НЕДАВНО ЛЮДА УСПІШНО СКЛАЛА ДЕРЖАВНІ ІСПИТИ І ЗАРАЗ ПРОХОДИТЬ ОСТАННЮ ВИРІВНИЧУ ПРАКТИКУ НА ЗАВОДІ «ЧЕРВОНА ЗІРКА».

— Я ЩАСЛИВА, — КАЖЕ ЛЮДА, — ВО МОЯ МРІЯ ПРАЦЮВАТИ В РОБІТНИЧОМУ КОЛЕКТИВІ НАВРІШТІ СТАЛА РЕАЛЬНІСТЮ.

Фото Л. ЛАПІНЬ.

тут С. Я. Єзан здобув високе звання Героя Соціалістичної Праці, саме на липнязькому полі на відремонтованому своїм руками комбайнові сімнадцятирічній юнаки Микола Савранський та Василь Печенга відчували себе справжніми хліборобами, вперше утвердили своє механізаторське «я».

Звичайно, слухаючи спогади С. Я. Єзана про цілну, Микола Савранський по-доброму заздрив досвідченому механізатору, ветерану виробництва. Ще б пак! Адже це щастя бути причетним до славного подвигу цілників. І для молодого комбайнера, його ровесників, старшокласників вогник «На вірність полю присягаємо» став перестрою вірності кожного хлібороба справі своїх батьків.

М. І. Брежнев на липневому (1978 р.) Пленумі ЦК КПРС підкреслював, що розвиток матеріально-технічної бази тісно зв'язаний з підготовкою кадрів, особливо спеціалістів і механізаторів. Червоною літкою проходять кадрові питання і через усю книгу спогадів Леоніда Ілліна.

Розуміють важливість поновлення механізаторської сім'ї і в Липняжці. Передусім надійшло тут на випускників місцевої школи. І не даремно.

Чимало провідних спеціалістів обох місцевих колгоспів прийшли до господаства через школу учнівської виробничої бригади, яка була ство-

френції Всесоюзного науково-дослідного інституту по кукурудзі. Згодиться, це вже про щось говорити.

Успішній роботі виробничої бригади сприяє зв'язок з колгоспами села. З допомогою шефів, наприклад, обладнано кабінет механізації, господарства виділили для навчання майбутніх механізаторів три трактори. Більше того — при школі створено табір сільськогосподарської техніки. Тут зернозбиральні, силосні комбайни, сіялки, культиватори, плуги, інша сільськогосподарська техніка. Неподальк від школи обладнано трактородром.

Після закінчення школи молодь хоче йде працювати в сільське господарство. Всі дев'яносто комсомольців колгоспу імені Карла Маркса — колишні випускники Липнязької десятирічки. І серед них, хто продовжує навчання, більшість готує себе для роботи на селі. Як, скажімо, колгоспний ентузіаст Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування Віктор Печенга, майбутній вихователю дитячого садка Галина Смик, Валентина Богдан, Тетяна Науменко.

Любов до рідної землі... Це не просто слова. Саме тому, виступаючи на вогнику, і згадував М. Н. Пуля, заступник секретаря парторганізації колгоспу «Правда»:

— Після закінчення в

1961 році школи, мене, як і багатьох інших, зварило місто. Вліштувався я там добре, професію токарів здобув. Зробиток був непоганий, та все не міг придивитися. Вабало поже, так хотілося йти до рідної в руки стужавілий колосок пшевиці. Повірте мені, це не високі слова...

І Микола Никифоровичу вірять. Бо він працює дові в свою любов до професії. І тепер, коли роз'яснює, приміром, як рішення липнязького (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС вплинуло на подальший розвиток колгоспного виробництва безпосередньо в Липняжці, його слухають уважно, з цікавістю. Бо для односельців він людина авторитетна, людина діла, людина сніпівської відданості справі, якій служить.

Отакі, справді комсомольський підхід до справи і дозволяє молоді Липняжці повсякчас бути в авангарді. Того дня вогник перетворився у серйозну, ділову і цікаву розмову про подальший розвиток колгоспного виробництва на селі, про виняткову роль у цьому книги М. І. Брежнева «Ціліна», про місце і вклад кожного в боротьбу за врожай нашої рідної, ювілейної для комсомолу України року.

І вели ця розмова молоді господарі землі.

М. УСПАЛЕНКО,
Ю. ДМИТРЕНКО,
спецкори «Молодого комунара».

вдовзі Сергій зарекомендував себе справедливим і принциповою людиною, тимущим спеціалістом. Комсомольці цеху обрали його своїм ватажком.

Чи не так починав майже 25 років тому, в рік народження електромеханічного, технік по ремонту обладнання Борис Григорич Баран — нині начальник відділу праці і зарплати? Чи не тим же шляхом напруженої, творчої праці і постійного самовдосконалення йшов молодий Альоша Клевач, щоб через роки стати всіма шанованим Олексієм Федоровичем, начальником найбільшого, складального цеху?

Перш ніж стати висококласним токарем-інструментальником, Віктор Стадніченко поділав свій нелегкий рубіж, що зветься розчаруванням у зибраній професії, той рубіж, який доводиться долати мало не кожному початковому, особливо в 17-18-річному віці.

Не клеїлась робота — хоч плач, хоч скаж. То браку паробить, то дефіцитний різець зламав. Вже й майстер гнівається, коли не-коли та й погляне скося: де ти, мовля, узився, отакій недотеса, одні збитки від тебе...

Нікак хлопечко по цеху, наче гість, ніяк не міг відчутти себе членом колективу — не доріє. А якщо, одержавши зарплату, поклав перед матір'ю на стіл 60 карбованців і не дивлячись на ці, сказав похмуро:

— Більше на завод не їду. Досить з мене. Сором за таку ілтану. Знайду роботу в іншому місці.

Цікаву нову програму підготував самодіяльний народний ансамбль пісні і танцю «Весна» Кіровоградського міського Палацу культури імені Компанійця. На фото: виступає «Весна». Дирижує кандидат педагогічних наук Борис ПРИТУЛА.

Фото В. ГРИБА.

Прем'єру музичної комедії «Моя чарівна леді» можна сміливо назвати молодіжною. Адже більшість виконавців ролей — молоді артисти театру, і серед глядачів теж переважала молодь. Зустріччю залишилися задоволені і артисти, і глядачі, по закінченню вистави довго не змозкали оплески в залі, і не стихав збуджений гамір за кулісами. Словом, прем'єра вдалася...

До теми «гідкого качення», його чарівного перетворення у красеня-лебедя драматурги зверталися не раз. Цей же сюжет використав і Бернард Шоу в п'єсі «Пігмаліон», що послужила основою для лібретто А. Лернера «Моя чарівна леді».

Дивовижне перетворення безграмотної до вульгарності, обірваної і знедоленої квітничарки Елізи (артистка В. Дронова) в чарівну леді Дулітл — такий сюжетний хід образів автор музичної комедії для викриття буржуазного способу життя.

Саме показ моральної убогості, душевної пустоти, прихотей, що межують з безглуздістю (згадаймо американського мільйонера, що звеличив до рангу великого мораліста сміттяра Альфреда Дулітла лише тому, що того жартома порекомендував йому професор Генрі Хіггінс) і є головною темою лібретто.

Парі, яке заключають на початку вистави професор Генрі Хіггінс (артист В. І. Зіноватний) та полковник Піккерінг (артист В. С. Бабич) здається мало б навіть спортивний характер

аби не йшлося в ньому про долю людини. Прагнення заради власного престижу будь-що виграти суперечку і зробити за шість місяців навчання королеву з «цієї дикарки» часто робить професора Генрі Хіггінса, жорстоким. Через його наполегливість проступає егоїстичне прагнення довести своє «я», і тут він, як справжній син свого буржуазного суспільства, не зважає ні на що. Артисту В. І. Зіноватному, на мій погляд,

ти глядача не лише сміятися над ачинками полковника, а й розмірковувати над ними. В. С. Бабичу це вдалося.

Колоритно створені постаті професора Хіггінса, полковника Піккерінга дозволили Валентині Дроновій, виконавиці головної ролі, проявити свою майстерність і ще раз порадувати кіровоградців гарною грою. Дівчина з Лондонського дня, єдиною гордістю якої було те, що вона «шесна дів-

ти», — з боєм говорить Ліза професору, — але я не продавала себе. А тепер ви зробили з мене леді і мені залишається продавати себе».

Оцей кульмінаційний момент духовного прозріння Лізи Дулітл і вимагає від артистки найбільших творчих зусиль. Акцентуації увагу саме на внутрішньому конфлікті образу квітничарки, пов'язати його з конфліктом добра і зла, багатства і бідності, переломити через призму буржуазних, воячих законів — таке завдання стояло перед моделлю актрисою. І вона його виконала на досить високому професійному рівні.

У спектаклі було зайнято багато акторів. На мій погляд, варто відзначити колоритно створені образи Альфреда Дулітла, сміттяра, котрий раптом приносить домішки обставинах розбагаті. Народний артист УРСР Г. Г. Семенов створив образ людини з типово буржуазним мисленням, для котрої понад усе свої власницькі інтереси, єдиний бог — це гроші. Заради них він ладен пожертвувати навіть власною дитиною.

Вдало зіграно ролі друзів Альфреда Дулітла — Гаррі (Б. І. Ткаченко) та Джеммі (В. Г. Смичок). Як завжди на високому професійному рівні робота заслужених артистів республіки Л. П. Тімош (мати Хіггінса), Н. С. Ігнат'євої (економка), С. А. Мартинюк (міс Айнсфорд-Хілл). Добре продумані масові сцени.

Словом, кіровоградці мають змогу переглянути ще одну цікаву роботу колективу, який очолює заслужений діяч мистецтва УРСР М. В. Гіляровський.

М. ДУМЧ.

ЛЮЗІ ЧАРІВНОЇ ЛЕДІ

(НОВА ПРЕМ'ЄРА КРОПІВНИЧАН)

вдалося досить чітко передати складну гаму почуттів, різногранність характеру професора. Задання ускладнювалося й тим, що досить серйозні думки доводилося переломлювати через призму музичної комедії і при цьому не втрачати гостроту самого конфлікту Хіггінса-людини і Хіггінса-аристократа.

Образ полковника Піккерінга де в чому протиставлений Хіггінсу. М'який характер, схильність до авантюризму, полковницькі замашки саме в тих життєвих ситуаціях, коли Піккерінг розгублюється, все це робить образ хоч суперечливим, але привабливим.

Грати таку роль не легко, необхідно було віднайти золоту середину, не збитися на комікс, змуси-

чина «зовсім не така вже й нерозумна, як здається спочатку. Пригадуєте, як вдало зіграно Валентиною Дроновою німа сцену на квартирі у професора Хіггінса, коли вони повернулися з балу? Саме тут глядач раптом відчуває, що оця весела історія — перетворення гідкого каченця в прекрасного лебедя — досить серйозна за своїм внутрішнім змістом. І якщо професор та полковник торжествують, радіють з успіху свого експерименту, то Ліза в котрий раз серйозно задумується над своєю долею, і від цих думок на серці у неї не стіє світліше. Вона не бачить виходу з становища. Тут, у «вищому світі», вона чужа, і там, неподалік Темзи, її теж не приймуть за свою. «Я продавала кві-

Служба:
дні і ночі

СПРАВУ ПРИПИНЕНО

Осінню на Пізденному Бузі непогортно своєю красою. Ваблять до себе напівдрімотні мальовничі береги, віддалені казкові плеса...

Хоча ошатна двоколісний споруда Гайворонського районного відділу внутрішніх справ розгашована майже на березі ріки, та Галині Михайлівні Животоаській милуватися природою практично ніколи. Полонили старшого слідчого невідкладні службові справи.

Потерпілі. Свідки. Обвинувачені. Стають вони ними внаслідок незвичайних життєвих ситуацій, конфліктів. Терпляче доводиться вислухувати кожного з викликаних, заспокоювати, тактовно повертати розбурхані перепади думок у русло істини.

Ще на початку своєї роботи Галина Михайлівна запам'ятала кілька важливих порад старших колег. Вони підказували їй, що слідчий повинен мати широкі, різносторонні знання, багату практику, володіти власними емоціями.

«Повага до особи, охорона прав і свободи громадян», — проголошує Конституція СРСР, — обов'язок усіх державних органів, громадських організацій і офіційних осіб». Особливо слідчий — особа офіційна, тобто наділена спеціальними повноваженнями держави, ця стаття Конституції повністю стосується й діяльності Г. М. Животоаської. З якимось природним теплом і щирістю ставиться молода жінка до людей, тонко вникає в їхні справи, робить усе належне, щоб безпомилково визначити вагу їхньої вини перед державою, колективом, перед своїми товаришами по службі чи домашній клопіт. Чоловіки навіть дивуються — де береться у неї стільки витримки, сили волі!

Галина Михайлівна пояснює це одним: приваблює її, офіцера міліції, комуністку, романтична професія слідчого. А справжній слідчий у роботі часто забуває про себе заради щастя інших.

Д. ТАНСЬКИЙ, працівник обласного управління внутрішніх справ,

ШКОЛА РАДЯНСЬКОГО АКТИВУ

Більше трьох років у другій Світловодській десятирічці діє клуб атеїстів, який очолює вчителька хімії Любова Федорівна Бодюл. Юні атеїсти часто влаштовують у школі цікаві вечори, мета яких — показати учням силу передової науки, розкрити справжні причини явищ, що раніше вважалися над-

У школі радянського активу, що працює при Кіровоградському міському викинальному комітеті Ради народних депутатів, двадцять третього листопада відбулося чергове заняття. Працівники радянських адміністративних органів

міста вивчали питання обліку і розподілу житла.

З доповіддю виступив завідувачий відділом обліку і розподілу житла Кіровоградського міськвиконкому Д. Г. Мозуль. Доповідач зупинився на питаннях застосування по-

ложення про квартирний облік, нарахування та розподілу житла в УРСР, характерних недоліків в роботі місцевих радянських адміністративних органів, розповів про далішні перспективи житлового будівництва в місті Кіровограді.

Юні атеїсти докладно відповіли на всі запитання загодич, науково обгрунтували спазане, познайомили робітників з черговим номером щільної стінки «Атеїст».

А. ВЕНЦОВСЬКИЙ, учень 8 «А» класу середньої школи № 2.

БАЖАНІ ГОСТІ ЗАВОДЧАН

природними і породжували забобонні страхи.

Члени клубу відвідують також інші школи, бувають на підприємствах міста. Таї недавно вони побували на заводі «Пластин». Тамара Розна, член клубу атеїстів, розповіла

присутнім про виникнення найбільш поширених «хвороб» релігії: про атеїстичний рух у соціалістичних і капіталістичних країнах. Сергій Огір, Вадим Бойко та інші старшокласники підготували і продемонстрували цікаві дослід.

«КОЛОС» ПОЧИНАВСЯ З ЛЮБОВІ...

— Володимире Матвійовичу, з чого починався ваш ансамбль?

— З любові до народного танцю. Саме вона здружила шість молодих червонозорівців на перших репетиціях «Колоса». Ці шестеро започаткували наш танцювальний колектив, який за кілька місяців виріс до 45 самодіяльних танцюристів. Попервах доводилось репетирувати ледве не щодня. Результати були відрадними. Уже через півроку ми давали концерти у двох відділеннях.

— Чим визначався ваш репертуар?

— Народним танцем. Він — серцевина нашої концертної програми. Сьогодні не можна уявити «Колоса» без російського танцю «Калинка», угорського «Чардаша», молдавського «Сирба». Щоправда, в нашому репертуарі є і хореографічні композиції за мотивами творів М. Гоголя «Сорочинська ярмарка», за однойменною поемою Т. Шевченка «Тополя», фольклорна композиція «Гомін з полонини». Великим успіхом у глядачів користувались чоловічий жартівливий танець «Ползунець» та популярний український «Гопак».

— Чим вас цікавить хореографічна композиція?

— Необмеженими творчими можливостями. Саме в них, як у своєрідному свічаді, відбивається сюжет, фантазія, акторська гра, майстерність. І тут мені

Сьогодні виповнилося десять років самодіяльному народному ансамблю танцю «Колос» Палацу культури імені Жовтня заводу «Червона зірка». Наш кореспондент зустрівся із художнім керівником ансамблю В. М. Слободенюком і взяв у нього інтерв'ю.

хотілось би назвати наші роботи, присвячені пам'ятним датам і подіям, композиції на честь сторіччя «Червоної зірки» — «Ми — червонозорівці», до 60-річчя Великого Жовтня — «Нам—60!» Над ними ми всі працювали з великим захопленням і святковим піднесенням.

Якими кілометрами можна виміряти ваші гастрольні подорожі?

— Кілометрами щирої дружби і братерства. Іх ми відчували на гастрольях у Чехословаччині і Польщі, в Одесі, Севастополі та інших містах нашої Батьківщини.

Десять років для молодіжного танцювального ансамблю — це вже строк. І все ж, цікаво, чи танцюють у «Колосі» ветерани?

— Так. З перших репетицій і до сьогоднішнього дня в ансамблі активно беруть участь червонозорівці Леснід Яцун (ковальсько-пресовий цех), Наталя Шлак (цех верстатобудування), Ніна Горбуз (заводська поліклініка).

— Плани вашого ансамблю на майбутнє?

— Першочергове — це підготовка до свята 325-річчя воз'єднання України з Росією. Отож, до репертуару включимо тематичні роботи, присвячені цій знаменній події. Про неї ми хочемо розповісти мовою чудового і древнього мистецтва — танцем. Це нелегко. Адже «мова» наша повинна бути виразною, прекрасною і правдивою.

У КРАЇНІ ПІОНЕРІ

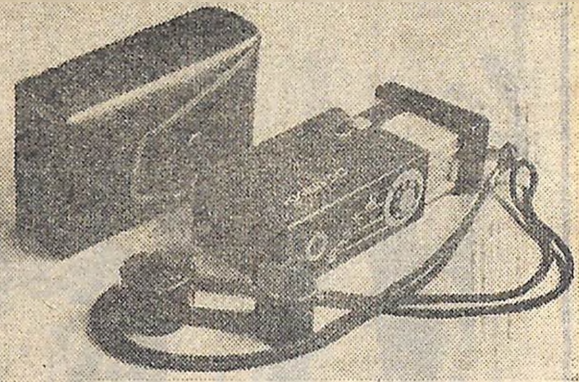
ТРИБОГА В ГОРАХ

На урочистих зборах туркменських комсомольців, присвячених 60-річчю ВЛКСМ, сивий полковник вручив піонерів Валерію Гончарову почесний знак «Відмінник прикордонних військ» II ступеня. Семикласник одного із селищ на півдні нашої країни мчав до прикордонників, щоб передати їм: «Недалеко від кордону помічено підозрілого незнайомця з рюкзаком за плечима». Шалено вистукувало серце: вступити, добігти... Не близький шлях гірським схилами Валерій пробіг на одному диханні.

— Там порушник, — повідомив школяр.

Прикордонники піднялися по гірській. Порушник не пройшов. У селищі, де живе Валерій, майже кожний другий — член гуртка юних друзів прикордонників.

А. ДЗЮБЛО,
кореспондент ТАРС.
Кувка,
Туркменська РСР.

МІНІАТЮРНИЙ ФОТОАПАРАТ «КИЇВ-30»

ВІН ПРИЗНАЧЕНИЙ ДЛЯ ЛЮБИТЕЛІВ ЗПOMKИ НА ПІСТНАДЦЯТИМІЛІМЕТРОВУ ЧОРНО-БІЛУ НЕПЕРФОРОВАНУ ПЛІВКУ. «КИЇВ-30» ОСНАЩЕНИЙ ЖОРСТКОСТРОЕМ І М ОБ'ЄКТИВОМ З ФОКУСНОЮ ВІДДАЛЮ 23 МІЛІМЕТРИ І ВІДНОСНИМ ОТВОРОМ 1:3,5 ММ. ІНТЕРКОВНИЙ МЕТАЛЕВИЙ ЗАТВІР МАЄ ВІНТОВИЙ МЕХАНІЗМ ПЕРЕДБАЧЕНА УСТАНОВКА ЕКСПОЗИЦІЇ І ЗА СИМВОЛАМИ ПОГОДИ. КОНСТРУКЦІЯ ФОТОАПАРАТА ДОЗВОЛЯЄ КОРИСТУВАТИСЯ ІМПУЛЬСНОЮ ЛАМПОЮ — СПЛАХОМ ПРИБУДЬ-ЯКІЙ УСТАНОВЛЕНИЙ ВІТРИМЦІ. Ціна фотоапарата «Київ-30» — 30 карбованців. ЦРКО «РАССВЕТ» ТЕЛЕПРЕСТОЯРЕКЛАМА.

ОПЕРАЦІЯ „ЗАТИЧКА“

Бласті США проводять нову великомасштабну операцію по боротьбі з наркоманією, зросли масштаби якої викликають у них невідому тривогу. Ця операція, що дістала назву «Затичка», спрямована на те, щоб обмежити поширення і споживання населенням країни дурманного зілля. Навіть за офіційними даними, нині від 20 до 40 мільйонів американців регулярно вживають наркотики, головним чином кокаїн і маріхуану. Торгівля ними вже давно стала прибутковим бізнесом і приносить багатомільйонні, якщо не мільярдні прибутки.

Нову «війну» з наркотиками задумано грандіозно. На її проведення виділяється близько одного мільярда доларів на рік. Буде значно посилено частини берегової охорони США, які займаються «виловом» контрабандистів. Ім, як і митній службі та багатьом іншим відомствам, наказано поставити непереборну перешкоду на шляху наркотиків, що ввозяться головним чином з Південної Америки. Вперше участь у кампанії бере Пентагон, для якого наркоманія у збройних силах стала справжнім лихом. Спеціальним загоном федеральних властей приділяється незліченна армія сищиків, агентів по боротьбі з наркотиками, особливі підрозділи поліції.

Однак, незважаючи на величезні затрати матеріальних і людських ресурсів, перебіг операції «Затичка» викликає у Вашингтоні неприховане розчарування і песимізм. Наркотики, як і раніше, у величезних кількостях потрапляють на вулиці американських міст, обертаячись трагедією мільйонів жителів країни.

Як установив журнал «Перейд», це викликає аж ніяк не тим, що береговій охороні вдається перехопити лише 2 з кожних 10 суден, які доставляють смертоносний вантаж до берегів Південної Америки, а тим, що подібно до попередніх, нова «війна з наркотиками» веде-ть в основному на папері. Посталяники наркотиків, як і раніше, легко відкупляються від своїх переслідувачів, а багато очолюють операцію, самі є «надійними клієнтами» торговців зіллям. Співробітника Білого дому, конгресу, Пентагону та інших урядових установ, котрі беруть участь у цій про-

грамі, що дорого коштує, пише «Перейд», самі споживають наркотики.

Недавній гучний скандал з найближчим радником президента США П. Борном, який з ганьбою пішов у відставку, — характерний приклад. «Плануючі» федеральні акції по боротьбі з наркоманією, Борн був «справедливим» наркоманом. Багато федеральних чиновників вважають, що споживання наркотиків — їхня приватна справа, яка не повинна хвилювати ні уряд, ні його агентів, свідчить журнал.

На думку журналу «Перейд», черговий наступ на наркоманію не приведе до істотних результатів. Прогноз тим більше справедливий, що організатори операції навіть не намагаються викрити причини того соціального зла, яке примушує американців іти в світ ілюзій від дійсності з її нещадною битвою за виживання.

В. ГАН,
кореспондент ТАРС.
Вашінгтон.

ПОНЕДІЛОК, 27 ЛИСТОПАДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 — Мультифільм «Про підземника, якого не знали». 9.05 — «Рік третій» — «Крихітка Бюг». 9.25 — Фільм «Про що не дізнаються трибуни». 10.40 — «Очевидне — неймовірне». 14.30 — «Сільські будні». Кінопрограма: «Ми роду хліборобського». «На мілігосподарській основі». «Вудується поле». «Набав-сьця доля». 15.30 — «Посиди Я. Смелякова». 16.00 — «Рідна природа». 16.20 — «Знай і умій». Для юних техніків. 17.05 — Концерт учасників художньої са-

модіальності Палацу культури нафтовиків м. Тюмені. 17.30 — «Від 14 до 18». 18.00 — Новини. 18.15 — «Хочу все знати». Кіножурнал. 18.25 — «Рік третій» — «Рік третій». 19.10 — Балет П. Чайковського «Спляча красуня». (21.00 — «Час»). 22.20 — Чемпіонат СРСР з баскетболу. Йінки. «Спартак» (Московська область) — «ТТТ» (Рига). По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА 10.00 — К. т. Новини. 10.10 — «Доброго вам здоров'я». 10.40 — «Шкільний екран». 10.55 — Фізика. 12.10 — Для дітей. «Срібний дзвіночок». 16.40 — К. т. Концерт з творів українських радянських композиторів. 17.40 — Телепост на ударній будові. Спорудження Південно-Української атомної електростанції. 18.00 — «Любіть свій балет». 18.30 — «Навітра». (Художник І. Карась). 19.00 — К. т. Інформаційна програма «Актуальна камера». 19.30 — Концерт інструментальної музики. 20.00 — К. т.

«Патонівський поєдинок». 20.50 — «На добраніч, діти». 21.00 — «Час». 21.30 — Тележурнал «Старт». 22.15 — К. т. «Ніч на півночі». По закінченні — К. т. Новини.

ВІВТОРОК, 28 ЛИСТОПАДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 — Мультифільм. 9.10 — Балет П. Чайковського «Спляча красуня». 14.30 — Док. фільм. 15.35 — О. Тактичний. Концерт для скрипки з оркестром. 16.10 — «Образ комуніста в радянській літературі». 17.00 — «Нам сад». 17.30 — «Читаючи вірші...». 18.00 — Новини. 18.15 — Док. телефільм «Шоудух». 18.35 — «Польова пошта «Подвигу». 19.05 — Теніс. Турнір за участю найкращих тенісистів світу. 19.50 — Телефільм «Стратегія риску». 1. серія. 21.00

— «Час». 21.40 — «Обличчя друзів». 22.25 — «Осінні мелодії». Естрадині концерт. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.10 — «Любіть свій хороше слово». 16.55 — К. т. До 200-річчя з дня народження К. Квітки-Основ'яненка. «Наші прем'єри». Док. фільм «Григорій Квітка-Основ'яненко». «Чародій українського слова». Літературна передача. 18.00 — Для школярів. «Сонячне коло». 18.30 — Хореографічні мініатюри. 18.40 — «Шахтарські горизонти». Будівництво шахти 6/43 в Західному Донбасі. 19.00 — К. т. Інформаційна програма «Актуальна камера». 19.30 — К. т. «Новини кіносправа». 20.45 — К. т. «На добраніч, діти». 21.00 — «Час». 21.40 — К. т. Г. «Квітка-Основ'яненко». «Сватання на Гончарівці». В перерві — К. т. Новини.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

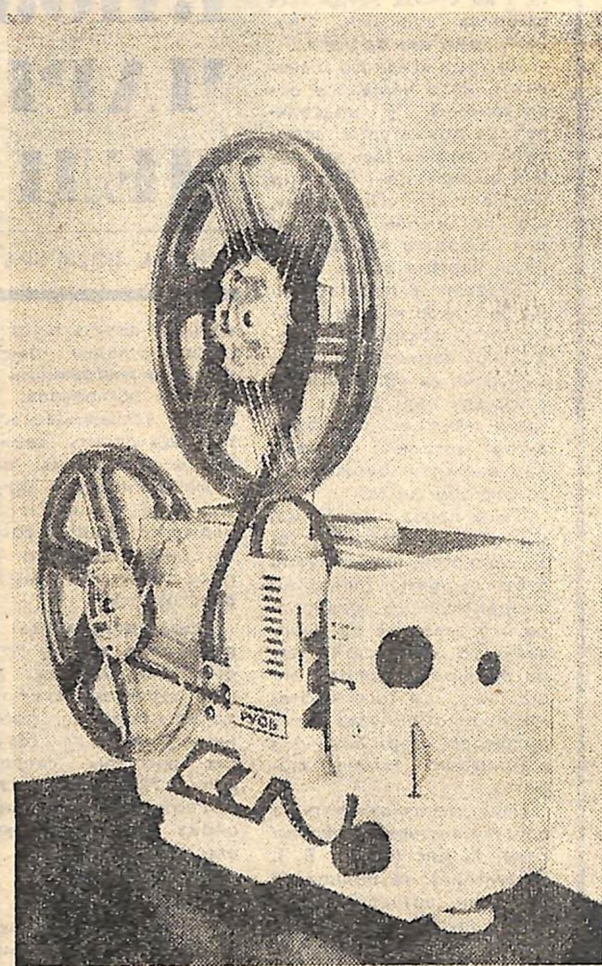
Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ г. Кіровоград. Газета печатається на українському азиче.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі. м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

КІНОПРОЕКТОР «РУСЬ»

призначений для демонстрування любительських, навчальних, науково-популярних і спортивних фільмів. Кінопроектор «Русь» — простий в користуванні, компактний і надійний в роботі!

КІНОПРОЕКТОР «РУСЬ» ПРИЗНАЧЕНИЙ ДЛЯ ДЕМОНСТРУВАННЯ ЧОРНО-БІЛИХ І КОЛЬОРОВИХ КІНОФІЛЬМІВ ЯК НА ЗВЧАЙНІЙ 8-МІЛІМЕТРОВІЙ ПЛІВЦІ, ТАК І НА ПЛІВЦІ З ПЕРФОРАЦІЄЮ «СУПЕР-8». КІНОПРОЕКТОР «РУСЬ» МОЖЕ ПРАЦЮВАТИ З ЗВУКОВИМ СУПРОВОДОМ ЗА ДОПОМОГОЮ МАГНІТОФОНА І ЕЛЕКТРИЧНОГО СИНХРОНІЗАТОРА СЕТІ І БЕЗ ЗВУКОВОГО СУПРОВОДУ.

Проекційно-освітлювальна система кінопроектора утворює великий світловий потік, досягає при цьому рівномірного освітлення екрана, а також чіткого і стійкого зображення.

Конструкція кінопроектора передбачає плавне регулювання швидкості проекції, можливість переключення механізму транспортування плівки на зворотний хід і показу проекту фільма.

Ціна кінопроектора «Русь» — 140 карбованців.

Купити його можна в магазинах кінофототоварів.

ЦРКО «РАССВЕТ» ТЕЛЕПРЕСТОЯРЕКЛАМА.